

В. О. Заросило,

доктор юридичних наук, професор

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9572-7530>

Л. А. Крютченко,

кандидат юридичних наук

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-1289-9935>

ПІДТРИМАННЯ ДИСЦИПЛІНИ СЕРЕД ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ТА ЦИВІЛЬНИХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У СКЛАДІ МІЖНАРОДНИХ МИРОТВОРЧИХ МІСІЙ І ДІЯЛЬНІСТЬ ВІЙСЬКОВОЇ ПОЛІЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Навчально-науковий інститут права ім. князя Володимира Великого
Міжрегіональної академії управління персоналом
вул. Фрометівська, 2, 03039, Київ, Україна
E-mail: kaf.prd.409@gmail.com

***Метою** наукового дослідження є аналіз досвіду діяльності підрозділів військової поліції у міжнародних миротворчих місіях та формування пропозицій щодо реформування військової служби правопорядку в Україні. У науковій статті розглядаються питання створення та організації діяльності військової поліції у міжнародних миротворчих місіях на території колишньої Югославії.*

***Обговорення:** сьогодні питання про діяльність підрозділів військової поліції на території міжнародних миротворчих місій, які функціонують, не вирішено. Питання щодо притягнення військовослужбовців та цивільних поліцейських, які вчиняють адміністративні та кримінальні правопорушення на території міжнародних миротворчих місій, вирішується безпосередньо командуванням національних контингентів, проте в переважній більшості випадків вчинення таких правопорушень, найбільшим покаранням за їх вчинення є депортація винних на територію країн, які їх направляли до місій. **Результати:** обґрунтовано, що створення відповідних підрозділів військової поліції на території міжнародних миротворчих місій є досить складним питанням і вимагає детального опрацювання та погодження з усіма учасниками міжнародних миротворчих місій та керівництва Організації Об'єднаних Націй.*

***Ключові слова:** військова поліція; адміністративно-правове регулювання діяльності військової поліції; міжнародні миротворчі місії; повноваження командирів миротворчих контингентів; повноваження підрозділів військової поліції; покарання за вчинені адміністративні та кримінальні правопорушення на території міжнародних миротворчих місій; напрями вдосконалення діяльності військової поліції у міжнародних миротворчих місіях.*

Постановка проблеми та її актуальність. Подальша участь України у здійсненні активної протидії військам Російської Федерації, які вторглися на територію України, вимагає більше активних дій щодо підтримання високого рівня дисципліни та порядку у військових підрозділах Збройних сил України. На сьогодні у Збройних

силах України діє військова служба правопорядку, яка має досить обмежені повноваження і не сприяє ефективному підтриманню дисципліни та правопорядку. Верховна Рада України вже у першому читанні прийняла закон «Про військову поліцію», проте до другого читання питання не дійшло. У статті розглядаються проблеми ді-

яльності підрозділів військової поліції у міжнародних миротворчих місіях, які певною мірою мають схожі риси з проблемами у питаннях діяльності військової служби правопорядку.

Реформування системи спеціальних органів у сфері підтримання дисципліни та порядку у військових підрозділах є невідкладним, адже сьогодні досить велика кількість військовослужбовців покидають військові частини, і прийняття відповідного законодавства та втілення в життя його вимог перш за все буде сприяти підвищенню авторитету керівництва Збройних сил України, а також активної протидії агресору.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Теоретичною основою статті є ряд наукових і законодавчих джерел – як національних, так і міжнародних. Основними з них є документи Організації Об'єднаних Націй та окремі закони України, а також інші нормативно-правові акти. У статті проаналізовано певну кількість наукових праць, які присвячені участі України у міжнародних миротворчих місіях, а також діяльності підрозділів військової поліції на території колишньої Югославії. Особлива увага приділяється дисертаційним дослідженням таких авторів як Акулов С., Коропатник І., Мещерякова О., Рудой К., Телічкін О., де досить детально висвітлювалися питання організації діяльності військовослужбовців та цивільних поліцейських у міжнародних миротворчих місіях.

Окремі теоретичні питання щодо організації діяльності військової поліції на території колишньої Югославії розглядалися в працях Акулова С., Заросила В., Романчука Н. та інших авторів.

Використовувався також інформаційно-аналітичний матеріал та документи міжнародних миротворчих місій.

Метою пропонованого наукового дослідження є аналіз досвіду діяльності підрозділів військової поліції у міжнародних миротворчих місіях та формування пропозицій щодо реформування військової служби правопорядку в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Міжнародні миротворчі операції на сьогодні дещо втратили свою актуальність, але основний період розвитку міжнародних миротворчих мі-

сій відмічається після розпаду Радянського Союзу та колишньої Югославії. Зазначений період у світі дістав назву Балканська криза [1]. Як її визначила більшість дослідників, з одного боку сприяла утворенню нових держав на території колишньої Югославії, а з другого боку призвела до кривавого та досить довгого конфлікту, під час якого загинули сотні тисяч людей, велика кількість населення змушене було емігрувати, було розбито десятки тисяч житлових будинків, а також підприємств, установ та організацій [2].

Світове співтовариство досить швидко зреагувало на події в колишній Югославії. Для припинення конфліктів між колишніми республіками та Сербією, яка намагалася створити «Велику Сербію» [3], як Російська Федерація на сьогодні на території Радянського Союзу відновити Радянський Союз, було утворено декілька міжнародних миротворчих місій, які діяли в період з 1995 по 2009 роки [16; 17]. На сьогодні ще працюють окремі підрозділи миротворчих підрозділів на території Косово, у північних районах, де досить активно Сербія намагається тиснути на албанське населення.

Характерними рисами всіх міжнародних миротворчих місій було те, що у складі миротворчих підрозділів працювали одночасно військовослужбовці, переважно з країн НАТО, та цивільні поліцейські з багатьох країн світу, в тому числі з Південної Америки, Азії, Африки та Європи. До речі, Україну було запрошено однією з перших для участі у міжнародних миротворчих місіях на території колишньої Югославії. У міжнародних миротворчих місіях брали участь як військові підрозділи, так і підрозділи цивільних поліцейських з України.

Великі контингенти військовослужбовців, а також цивільних поліцейських проходили відповідну підготовку в своїх країнах перед відправкою до міжнародних миротворчих місій, проте окремі військовослужбовці і цивільні поліцейські поводити себе невідповідно, порушували відповідні статuti та вимоги, які було встановлено резолюціями Організації Об'єднаних Націй, а іноді вчиняли кримінальні правопорушення [4].

Слід зазначити, що протягом існування міжнародних миротворчих місій в колишній

Югославії було прийнято понад 20 Резолюцій Організації Об'єднаних Націй із різних питань діяльності миротворчих контингентів [15].

Щодо підтримання відповідного рівня дисципліни у перших місіях Організації Об'єднаних Націй (UNCRO, UNPROFOR) [6; 7], то командування об'єднаних сил підготувало відповідні накази щодо введення підрозділів військової поліції. При цьому вони запрошувалися з окремих країн як саме військові поліцейські. Наприклад, сектор «Захід» у 1996 році обслуговували підрозділи військової поліції з Індонезії.

Слід зазначити, що праця підрозділів військової поліції була досить незвична для самих поліцейських. Вони мали досить невеликі повноваження стосовно військовослужбовців різних країн, тим більше більшість військовослужбовців з країн, які брали участь у міжнародних миротворчих місіях, не володіли англійською мовою, яка стала офіційною мовою місії Організації Об'єднаних Націй, і не могли зрозуміти вимоги військової поліції. Основним напрямом роботи військової поліції в той час була робота з підтримання безпеки дорожнього руху. Проте військовослужбовці військової поліції мали право тільки складати відповідні рапорти стосовно порушень, які вчиняли військовослужбовці та цивільні поліцейські, і направляти їх на розгляд командування військових контингентів та контингентів цивільних поліцейських, проте останні володіли англійською мовою і розуміли вимоги військової поліції [14].

Військовослужбовці військової поліції не мали повноважень щодо затримання порушників чи здійснення інших дій стосовно підтримання відповідного рівня дисципліни. Вони також не мали повноважень щодо затримання правопорушників та застосування спеціальних засобів та вогнепальної зброї.

Військові контингенти мали у своєму розпорядженні відповідні спеціальні засоби і могли їх застосовувати проти сторін конфлікту, але не проти військовослужбовців з міжнародних миротворчих місій.

Командувачі військових підрозділів та комісари цивільної поліції розробили відповідні

документи стосовно поведінки військово-службовців та цивільних поліцейських у міжнародних миротворчих місіях на основі Статуту Організації Об'єднаних Націй [7].

Загальні вимоги відповідних інструкцій передбачали правила поведінки в міжнародних миротворчих місіях. До них входили правила поведінки в громадських місцях у спілкуванні з місцевим населенням, спілкуванні з представниками засобів масової інформації, дотримання Правил дорожнього руху, основні принципи безпеки під час патрулювання або при захопленні в заручники. Слід зазначити, що досить часто протиборчі сторони захоплювали як військовослужбовців, так і цивільних поліцейських з метою обміну їх на своїх однодумців або з метою отримання викупу [14; 15].

Разом з тим представники міжнародних миротворчих місій, особливо військовослужбовці, вчиняли не тільки дрібні правопорушення, але й кримінальні правопорушення. Проте працівники військової поліції не мали відповідних повноважень щодо розслідування вчинених кримінальних правопорушень. Місцева поліція також не мала повноважень проводити відповідні розслідування, так як і представники цивільної поліції Організації Об'єднаних Націй [18].

Справа в тому, що в Резолюціях Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, та і в самому Статуті Організації Об'єднаних Націй є відповідні статті, які визначають, що персонал міжнародних миротворчих місій може бути притягнутий до відповідальності тільки державою, яка його направила до місії [8; 9; 10].

Як свідчить аналіз, який було проведено окремими дослідниками, до найбільш типових порушень, які допускалися військовослужбовці міжнародних миротворчих місій в колишній Югославії, були: порушення Правил дорожнього руху, що призвело до дорожньо-транспортних пригод та поранення або загибелі цивільних осіб; продаж військовослужбовцями міжнародних миротворчих місій різноманітних речей та предметів, якими їх забезпечували відповідні підрозділи Організації Об'єднаних Націй, особливо паливно-мастильних матеріалів; несанкціоноване застосування зброї,

внаслідок якого було поранено чи вбито цивільних осіб та інші [11].

В останній період миротворчого руху в колишній Югославії вже було запроваджено чітку організацію військової поліції, яка створювалася за регіонами, наприклад, в регіоні Призрень Косово діяла військова поліція Німецьких Збройних сил, оскільки цей регіон обслуговували військовослужбовці Німеччини, у регіоні Гніляни діяла військова поліція Сполучених Штатів Америки та т.ін.

Оскільки цивільна поліція Організації Об'єднаних Націй в переважній більшості була виведена з Косово, то повноваження військової поліції стали включати і відповідні дії щодо затримання підозрюваних військовослужбовців, проведення відповідного розслідування, проте питання про притягнення до кримінальної відповідальності вирішувалося державою, яка направила того чи іншого військовослужбовця до міжнародних миротворчих місій.

Працівники військової поліції проводили розслідування англійською мовою, що в окремих випадках не давало відповідного результату. Наприклад, у Косово у 2001 році було виявлено зґвалтування албанської жінки військовослужбовцем Збройних сил Туреччини. Проведеним розслідуванням було доведено його вину, але він самостійно виїхав з місії до Німеччини, а потім до Туреччини і затриманий не був [4]. Відповідно він не був також притягнений до кримінальної відповідальності.

Разом з тим випадки притягнення до відповідальності військовослужбовців не аналізувалися, і в переважній більшості основними покараннями для військовослужбовців, які вчинили нетяжкі злочини, стала депортація з території місії [12; 13]. При цьому в більшості країн військовослужбовці та й поліцейські, які були депортовані з міжнародних миротворчих місій, продовжували службу без будь-якого притягнення до відповідальності.

В Україні на сьогодні у Збройних силах України діють підрозділи військової служби правопорядку, які певною мірою мають повноваження щодо підтримання відповідного рівня дисципліни та попередження правопорушень. Разом з тим їх повноваження подібні в деякій

мірі до повноважень військової поліції в міжнародних миротворчих місіях. Верховна Рада України у першому читання прийняла Закон України «Про військову поліцію», проте до другого читання він не дійшов. Можливо при його формуванні необхідно врахувати досвід діяльності військової поліції у міжнародних миротворчих місіях та підготувати зазначений законопроект з урахуванням недоліків її діяльності.

Висновки. Питання високого рівня дисципліни та бойової готовності у Збройних силах України на сьогодні є дуже важливим, тому будь-які форми і методи, які спрямовані на виконання цього завдання, мають застосовуватися.

Як видно з дослідження, спроби створити відповідні підрозділи військової поліції у міжнародних миротворчих місіях були не доведені до кінця внаслідок наступних обставин:

- у статуті Організації Об'єднаних Націй не було закладено саме поняття військової поліції, яка б розслідувала порушення з боку миротворців військовослужбовців та цивільних поліцейських;

- резолюції Організації Об'єднаних Націй, які приймалися, особливо у період участі країн у міжнародних миротворчих місіях на території колишньої Югославії, приймалися досить швидко і тому передбачити те, що військовослужбовці та цивільні поліцейські можуть вчиняти адміністративні та кримінальні правопорушення під час перебування у місіях, не включалося до порядку денного;

- із самого початку розгортання міжнародних миротворчих місій на території колишньої Югославії серед командування військових контингентів не було згоди щодо застосування військової поліції, що також не давало можливості розробити відповідні інструкції стосовно військової поліції та її повноважень;

- у міжнародних миротворчих місіях на території колишньої Югославії брали участь представники понад 70 країн і у багатьох з них, особливо з Азійського та Африканського регіонів, питання щодо дисципліни військовослужбовців та цивільних поліцейських відрізнялося від вимог до дисципліни серед зазначених контингентів з боку країн Європи.

У майбутньому відповідним органам Організації Об'єднаних Націй доцільно опрацювати зазначені питання та визначити повноваження і відповідальність підрозділів військової поліції під час розгортання міжнародних миротворчих місій.

У питанні створення військової поліції в Україні пропонується врахувати всі недоліки, які виявлені в діяльності військової поліції у міжнародних миротворчих місіях і зробити її майбутню діяльність більш ефективною.

Література

1. Гелетій М. Балканська криза (1990-2005 рр.) в контексті геополітичних трансформацій. *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*: зб. наук. пр. Львів, 2007. Вип. 19. С. 77-83. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/xmlui/handle/123456789/25354>

2. Заросило В.О. Геополітичний конфлікт у Косово (історичний та правовий аспекти). Київ: Київ. нац. ун-т внутр. справ, 2006. 184 с.

3. Jelavich B. *History of Balkans*. Cambridge, Cambridge University Press, 1983. URL: <https://doi.org/10.1017/CBO9780511523694>

4. Nambiar Satish. UN Peacekeeping Operations in the Former Yugoslavia – From UNPROFOR to Kosovo. In Thakur, Ramesh; Schnabel, Albrecht (eds.). *United Nations Peacekeeping Operations: Ad Hoc Missions, Permanent Engagement*. Tokyo, Japan: United Nations University Press, 2001.

5. United Nations confidence restoration operation. Location: Croatia. Headquarters: Zagreb. URL: <https://peacekeeping.un.org/en/mission/uncro>

6. United Nations protection force, unprofor fact sheet. URL: <https://peacekeeping.un.org/en/mission/unprofor>

7. Induction Programme Draft 26 July 1995. Zagreb, Croatia. 118 p.

8. Конвенція про охорону персоналу Організації Об'єднаних Націй та зв'язаного з нею персоналу. *Нью-Йорк, 9 груд. 1994 р.* URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_025#Text

9. Статут Організації Об'єднаних Націй. Сан-Франциско, 26 черв. 1945 р. Офіційний сайт ООН. URL: [https://unic.un.org/aroundworld/unic/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter Ukrainian.pdf](https://unic.un.org/aroundworld/unic/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter%20Ukrainian.pdf)

10. Мещерякова О.В. Генеза законодавства України щодо участі України у міжнародних миротворчих операціях. *Право і безпека*. 2009. № 4(31). С. 19-24. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/03c8aacc-b08d-46c1-9cab-08bd61c8a477>

11. Заросило В.О. Адміністративно-правове забезпечення участі працівників органів внутрішніх справ України у міжнародній миротворчій діяльності: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Академія управління МВС. Черкаси, 2009. 414 с.

12. Коротатнік І.М. Організаційно-правові аспекти застосування підрозділів Збройних сил України в миротворчих операціях: дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Національна академія держ. податкової служби України. Ірпінь, 2006. 229 с.

13. Акулов С. Міжнародні миротворчі операції як політичний інструмент врегулювання воєнно-політичних конфліктів. *Політичний менеджмент*. 2005. № 2. С. 165-172. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/8765>

14. Заросило В.О. Підготовка кандидатів для цивільної поліції ООН: посібник / за заг. ред. Я.Ю. Кондрат'єва. Київ: Національна академія внутрішніх справ України, 2002. 580 с.

15. Романюк Н., Більчук О. Участь України в миротворчих місіях Організації Об'єднаних Націй. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2021. № 2(10). С. 39-50. URL: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2021-02-39-50>

16. Мещерякова О.В. Операції ООН з підтримання миру: усунення двозначностей. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2008. Вип. 42. С. 70-76. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/07b4e1e7-32c8-4d4e-8faa-f8fc98b3ab01>

17. Сливка Р., Сливка Л. «Примушення до миру» як інструмент урегулювання конфлікту у Боснії та Герцеговині. URL: <https://nato.pu.if.ua/old/journal/2009-2/2009-2-40.pdf>

18. Рудой К.М. Адміністративно-правове забезпечення діяльності органів поліції України у міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки: дис. ... д-ра юрид. наук: спец. 12.00.07. Харків, 2020. 607 с.

References

1. Heletiy M. Balkanska kryza (1990-2005 rr.) v konteksti heopolitychnykh transformatsiy. *Ukrayinska natsionalna ideya: realiyi ta perspektyvy rozvytku*: zb. nauk. pr. Lviv, 2007. Vyp. 19. S. 77-83. URL: <http://dspace.nbu.gov.ua/xmlui/handle/123456789/25354>
2. Zarosylo V.O. Heopolitychnyy konflikt u Kosovo (istorychnyy ta pravovyy aspekty). Kyiv: Kyiv. nats. un-t vnutr. sprav, 2006. 184 s.
3. Jelavich B. History of Balkans. Cambridge, Cambridge University Press, 1983. URL: <https://doi.org/10.1017/CBO9780511523694>
4. Nambiar Satish. UN Peacekeeping Operations in the Former Yugoslavia – From UNPROFOR to Kosovo. In Thakur, Ramesh; Schnabel, Albrecht (eds.). United Nations Peacekeeping Operations: Ad Hoc Missions, Permanent Engagement. Tokyo, Japan: United Nations University Press, 2001.
5. United Nations confidence restoration operation. Location: Croatia. Headquarters: Zagreb. URL: <https://peacekeeping.un.org/en/mission/uncro>
6. United Nations protection force, unprofor fact sheet. URL: <https://peacekeeping.un.org/en/mission/unprofor>
7. Induction Programme Draft 26 July 1995. Zagreb, Croatia. 118 p.
8. Konventsia pro okhoronu personalu Orhanizatsiyi Obyednanykh Natsiy ta zvyazanoho z neyu personalu. Nyu-York, 9 hrud. 1994 r. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_025#Text
9. Statut Orhanizatsiyi Obyednanykh Natsiy. San-Frantsysko, 26 cherv. 1945 r. Ofitsiynyy sayt OON. URL: [https://unic.un.org/aroundworld/unics/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter Ukrainian.pdf](https://unic.un.org/aroundworld/unics/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter%20Ukrainian.pdf)
10. Meshcheryakova O.V. Heneza zakonodavstva Ukrayiny shchodo uchasti Ukrayiny u mizhnarodnykh myrotvorchykh operatsiyakh. *Pravo i bezpeka*. 2009. № 4(31). S. 19-24. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/03c8aecc-b08d-46c1-9cab-08bd61cba477>
11. Zarosylo V.O. Administratyvno-pravove zabezpechennya uchasti pratsivnykiv orhaniv vnutrishnykh sprav Ukrayiny u mizhnarodnykh myrotvorchykh diyalnosti: dys. ... d-ra yuryd. nauk: 12.00.07 / Akademiya upravlinnya MVS. Cherkasy, 2009. 414 s.
12. Koropatnik I.M. Orhanizatsiyno-pravovi aspekty zastosuvannya pidrozdiliv Zbroynykh syl Ukrayiny v myrotvorchykh operatsiyakh: dys... kand. yuryd. nauk: 12.00.07 / Natsionalna akademiya derzh. podatkovoyi sluzhby Ukrayiny. Irpin, 2006. 229 s.
13. Akulov S. Mizhnarodni myrotvorchi operatsiyi yak politychnyy instrument vrehulyuvannya voyenno-politychnykh konfliktiv. *Politychnyy menedzhment*. 2005. № 2. S. 165-172. URL: <http://dspace.nbu.gov.ua/handle/123456789/8765>
14. Zarosylo V.O. Pidhotovka kandydativ dlya tsyvilnoyi politysiyi OON: posibnyk / za zah. red. Ya.Yu. Kondratyeva. Kyiv: Natsionalna akademiya vnutrishnykh sprav Ukrayiny, 2002. 580 s.
15. Romanyuk N., Bolchuk O. Uchast Ukrayiny v myrotvorchykh misiyyakh Orhanizatsiyi Obyednanykh Natsiy. *Mizhnarodni vidnosyny, suspilni komunikatsiyi ta rehionalni studiyi*. 2021. № 2(10). S. 39-50. URL: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2021-02-39-50>
16. Meshcheryakova O.V. Operatsiyi OON z pidtrymannya myru: usunennya dvoznachnostey. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu vnutrishnykh sprav*. 2008. Vyp. 42. S. 70-76. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/07b4e1e7-32c8-4d4e-8faa-f8fc98b3ab01>
17. Slyvka R., Slyvka L. «Prymushennya do myru» yak instrument urehulyuvannya konfliktu u Bosniyi ta Hertsehovyni. URL: <https://nato.pu.if.ua/old/journal/2009-2/2009-2-40.pdf>
18. Rudoy K.M. Administratyvno-pravove zabezpechennya diyalnosti orhaniv politysiyi Ukrayiny u mizhnarodnykh operatsiyakh z pidtrymannya myru i bezpeky: dys. ... d-ra yuryd. nauk: spets. 12.00.07. Kharkiv, 2020. 607 s.

MAINTAINING DISCIPLINE AMONG MILITARY AND CIVILIAN POLICE OFFICERS IN INTERNATIONAL PEACEKEEPING MISSIONS AND THE ACTIVITIES OF THE UNITED NATIONS MILITARY POLICE

of the Prince Volodymyr the Great Educational and Scientific Institute
of Law of the Interregional Academy of Personnel Management
Frometivska St., 2, 03039, Kyiv, Ukraine
E-mail: kaf.prd.409@gmail.com

*The purpose of the scientific research is to analyze the experience of military police units in international peacekeeping missions and formulate proposals for reforming the military law enforcement service in Ukraine. The scientific article examines the issues of creating and organizing the activities of military police in international peacekeeping missions in the territory of the former Yugoslavia. **Discussion:** the analysis shows that international peacekeeping missions in the territory of the former Yugoslavia became the largest in the history of the United Nations in terms of deployment. More than 200 thousand military and civilian police officers participated in the missions. At the beginning of the deployment of international peacekeeping missions in the territory of the former Yugoslavia, an attempt was made to create military police on the model of such formations in most countries of the world. However, experience has shown that military police in international peacekeeping missions in the territory of the former Yugoslavia were unable to work due to various circumstances, including the following: lack of decisions by the United Nations on the creation of the aforementioned units in international peacekeeping missions; lack of a common vision of the activities of the military police among the commanders of military contingents and civilian police commissioners; lack of a unified approach to the powers of the military police on the part of the countries participating in international peacekeeping missions; different levels of training of military personnel and civilian police officers who were sent from different countries to participate in international peacekeeping missions. To date, the issue of the activities of military police units in the territory of international peacekeeping missions that are operating has not been resolved. The issue of bringing military personnel and civilian police officers who commit administrative and criminal offenses on the territory of international peacekeeping missions is resolved directly by the command of national contingents, however, in the vast majority of cases of such offenses, the greatest punishment for their commission is the deportation of the perpetrators to the territory of the countries that sent them to the missions. **Results:** it is substantiated that the creation of relevant military police units on the territory of international peacekeeping missions is a rather complex issue and requires detailed consideration and agreement with all participants in international peacekeeping missions and the leadership of the United Nations.*

***Key words:** military police; administrative and legal regulation of military police activities; international peacekeeping missions; powers of peacekeeping contingent commanders; powers of military police units; punishment for administrative and criminal offenses committed on the territory of international peacekeeping missions; directions for improving the activities of military police in international peacekeeping missions.*

Стаття надійшла до редакції 12.05.2025